

U J K O R

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Égész évre	12 korona (6 frt)
Fél évre	6 korona (3 frt)
Negyed évre	3 korona (1.50kr)

Szerkesztő és laptulajdonos

FLÓR GYÓZÓ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szeged, Polgár-utca 17. szám.

Hirdetések felvétele ugyanott.

Kéziratok nem adatk vissza.

Szolja nép.

Szeged, június 10.

Kinek ne volna emlékezetébe, ha csak néha is, az ötven év előtti 48-as idő?

Ki ne olvasott vagy hallott volna az akkori világot megrengető nagy mozgalmak és harcokról, melyek mind a leigázott népek szabadságáért folytak?

Alig telt el egy-két pillanat, a népek százezrei figyelme s lelkesültsége már fel volt kelte. Öröm és lelkesülten ment s sietett mindenki a szabadság katonájává lenni. És harcoltak, küzdöttek a saját maguk, mint a jövő nemzedék javáért. Legszenbőbb ügyéért: a szabadságért.

»Az ügy szent, küzdelmünk jogos és az igazságnak győzni kell!«

És győztek

Midőn a szabadságról vívott nehéz és véres csaták megszűntek, hazánkra mintegy rémes csöndű hosszú fekete éjjel fektült az abszolutizmus rövid ideig-óráig tartó korszaka, hogy azt a szabadságot, a melyért legnagyobbaink haltak el és lettek földönfutóvá: teljesen elsőtétve, tereltesen vissza börtönébe a felvilágosultságnak kiszabadult szelleme és mint annakelőtte zörögjenek újra a hon és nép lábain a rozsdás vasbilincsek.

Mindez már késő volt. Az ur, a hatalmasabb ekkor már az ész lett. A sötét terv és a gonosz szándékok mintegy maguktól hiúsultak meg. Az uralkodni kezdő korszak elismerték és meghódítottak előtte. És megtörténtek a nagy átalakulások. Megszűnt minden, a mi volt és lett, a mi még nem létezett. Szabadok lettek mindazok, kik évszázadokig voltak másoknak vazallusai, azaz: rabszolgái.

Ez volna tehát kis dióhéjba szorított története hazánk felszabadulása, nemzetünk nagy átalakulása és legujabb korának.

Ha elkünk kissé eltűnőd s töpreng ezen a két időn: jelen és multon, nem-e egy óriási nagy különbség az, mit ekkor a kettő között látni lehet?

Ott szarnok uralom, jogtalanság és szellemi sötétség.

Itt szabadság, jog és felvilágosultság!

És mi, pinczérség magunkra mindezekből mit és mennyit vonatkozathatunk?

Semmit.

Mi, pinczérség a felvilágosultság után is csak azok vagyunk, a mik voltunk az előtt. Ezt a »pinczér« címzettséget az akkori publikum se tekintette többé, s utalását épen csak úgy fejezte ki iránta, mint a mostani.

Erkölciesítésünk jóval kevesebb, mint annak a rabszolgaság korszakában élt jobbágságnak, (pedig valami grandiozus ezé se volt) a kik a többtől csak ilykép lettek megkülönböztetve: paraszt. No és mi ezen »paraszt« szónak elméletben értelme? Egyszerűen: szolja nép.

Szolja!

De hát jó Istenem, hiszen szolganak is kell lenni a világon valakinek! Az egész világ, az összes emberiség csak nem lehet szolja?! Mért is ütődünk meg tehát azon, ha a magas társadalom bennünk a megvető szolgái szóval illet? Mért van kifogásunk ez ellen? Hagyjuk csak annyiba ezt az egész dolgot és ne érzékenyüljön el e miatt egyikünk se. Hadd nevezzen csak bennünk a nagyközönség annak, a minek akar.

Igen ám, de a műveltség tetőpontján álló s mindent jobban tudó és látó korszak nem azt mondja. A műveltség korszaklame a mai tanulni tudó emberiséget a következőkre tanítja s felvilágosítja fel.

Ember és ember között nincs különbség. Az embert a föld születi és adja az életnek. Az élet pedig már magában véve csak egy rabszolgaságot jelent. Az életnek rabszolgája minden ember. A római pápa, a császár s király csak épen úgy azok, mint mi a »szolja« pinczér. Az ember, az élet tehát egy.

Hát a hivatás? . . . Bizonny, valami másféle módon ezzel sem vagyunk.

A ki hivatását nem magának szenteli, a ki teendőiben nem magának él, de másnak munkálkodik s fátad: mind szolja. Elkelve az államfőkön, a miniszterek, a többi tisztviselők, mint a legutolsó vasuti bakterek: szolgák, állanszolgák. Ha pedig az általánosságot vesszük ki, hány olyan kivételre akadunk itt, a kiknek szuverénitásuk minden tekintetben teljes épségben volna meg?

A földön ma már nagyon édes kevés létezik, a ki sommás díj s megfelelő haszonért, mások érdekeért időt ne áldozna. — A püspökök, papok és minden más egyéb világi kisebb és nagyobb rendű címeket viselők lépései csak épen úgy meg vannak fizetve, mint a csizmadia munkája. Sőt ha azoknak még a rendesen kívül egy kis mellékes is nyújtatik, (mellék kereset, ilyen-olyan haszon, tisztelet s jutalomdíj) vissza se utasítják. Persze ezek rendesen valami *elnevezések alatt* és nem nyilvánost (már legutóbbszor nagyon is nyilvánost) történnek s a karaktert a legkevésbé sem esorbítják. A pinczérség pedig minden titokzat nélkül, az egész világ szeme láttára fogadja el és végzi zsebre a *borralalót!*

De térjünk vissza témánkhoz s a »szolja nép«-et toldjuk meg egy ily kérdéssel:

Jogos-e a társadalomnak a pinczértséget illetőleg s

annak erkölcsletését teljes degradációja, emberi tekintélyt mint becsületérzetében lesújtó megvetése? ... Megillet-e ez bennünk? ...

Meg! ...

Ki a moralitás megvédését lusta közönyösség, tudatlanság vagy bármi más okból elhanyagolja, az nem érdemel emberi tekintélyt.

A pinczéség pedig ezt tenni elmulasztotta. téhat akkor a megvetés megérdemli.

Sajnos ... de így van.

De nem azért ember az ember és adott annak Isten éssz és akaratot, hogy magán vagy baján segíteni ne tudna. És daczára, hogy a pinczéség rákfenés bajai már a tövekig fészkeltek magukat, azokon még mindig lehet és kell is segíteni.

48-ban a népek lerázhatják magukról az évszázadokig tartott nyűgöt, rabszolgaságot és szereztek maguknak jogot, szabadságot s becsületet. Most nem jobbágyok, nem »szolga népek«, hanem a hazának szabad polgárai. Ha létjük, létformájuk egyszerű s nem is olyan, mint a magasabb körökben levőké, de az életszisztemának a legfelsőbbje: a »tekintélyük« megvan. De ez nem csak nekik van meg. Megvan a legközebb, az alig számot vető iparágak is. Kivéve az egyet a pinczéséget.

Ötven év nem kis idő, egy egész fél század mult el a nevezetes idő s nagy átalakulások után. Míg előbb a nemzetek küzdöttek s törekedtek egymás fölé helyezni, most a társadalmi osztályok harcjai kezdődtek és igyekezett magának mindegyik felsőbb s tekintélyes posztót foglalni. A kategorizáló a művelt kor bölcsesége lett. A kárnél ez a talentum nagyobb volt, jutottak előbb s a kevésbé műveltek egy fokkal lejjebb.

De helyet minden egyes szak kapott. Hogy nekünk, pinczéreknak ez mért nem jutott? tudjuk: mert nem nyultunk érte, mert nem tettünk magunkért semmit az egész időn, az elmúlt ötven éven át.

Ember tervez, Isten végez. ...

Ha Isten rendelte azt úgy, hogy az elmúlt ötven év alatt magya ránk, mint vakokra világot: és annak végzete határozott eddigi sorsunk fölött, mindez ellen mit se tudhatunk tenni, de még csak panaszz szólni sem lehet.

De hogy Isten az ezután következő ötvenet is így rendelte volna átélni, félig nyomorúság és teljes beestelenen; abban már nem csak én magam vagyok a Tamás, de pinczéségünknek mindazon egyénei, a kiknek csak legkisebb öntudatosság és értelmiségük is van. Ennek így már tovább történni és lenni nem szabad. Ezen a helyzeten változtatni kell, de minél előbb. Mondom, nemcsak én, de szakosztályunk minden világos érteleme ekként gondolkozik.

Tegyük tehát és változtassunk.

Az elméletnek kiindulása a gyakorlat az a gyakorlat után következik a befejezés, azaz: a valóság. Minálunk már csak az első utániakra van szükség. A tettek gyakorlása és a kivételre. Ez utóbinnál pedig a fő: a federáció, azaz: egyesülni, szöveteznünk kell mindnyájunknak a kiviendökre, a czélok megvalósítására. A kik e térer működnek s vannak, mint a kivétel után, ugy a teendők hozzájárulásánál is mindnek ott kell lenni. A kik pedig indolens természetűek le nem vetkezve, vagy bármi más tekintetből, vagy pedig lelki szegénységüknel fogva maradnak mozdulatlan és néznek csak amgya bambán a többi művelők sorára, azok

AZ „UJKOR“ TÁRCZÁJA.

Beszámoló.

Ülőbizben összehívotta: Minden Tamás.

Előszöletet. — Debreczenben a nyugdíj-kongresszuson. — A Fröhner-szállodában elváltások. — Konfliktum. — Béson. — A Laktikus Pócs Gyula. — Bokros Karoly a menyországban. — A nagy tanácskozás. — A kis tanácskozás. — Hegyvári Sándor a Hortobágyon. — Birtanszaj Újváros. — A mikolczi kezesnya. — Borkötői Nagyváros. — Záhengerzsi asztaliasszonyi összejövetel. — Egy nap Aradon. — Kisebb utak.

I.

Szóltot pedig az »Ujkor« szerkesztője:

Akadának vala istenfél és csodálatra méltó lelkű emberek, a kik magukban fogadták tevének — a mint ezt az ur Jézus Krisztus szent Leonidás evangélistája evangéliumának nem tom hányadik §-ban is megírta vala — hogy azon embertársaink jövőjéről és örökségéről, a kik majd egykor se járn, sem enni nem fognak vala tudni, jó lenne vagy volna gondolkodni. És ezt elhatározni, azonnal határozatot vala.

Menjél tehát kedvés embertársam, mint az Isten-féleléseknek legnagyobb példányképe és az Egyezer boldonság rendes és rendetlen felelős szerkesztője és emnél fogvást szerettet újságírórs, — menjél békességgel Debreczenbe, a Bolond Istók városába, a hol a megörögöd és járn s enni nem tudó pinczerebembertársaink jövőjéről fognak gondolkodni.

Ezen kenetes érzelmektől tele áradott szavakat intéz vala hozzám az »Ujkor« embertársait szerető és felelős szerkesztője, a mire én meghatva és elérkeznyúlten vágtam fejembe kis cseperkés kalopot, illetve csaptam fel kongresszistának és mentem megtudni, hogy mikén gondolkozandának vala.

Debreczenben a nyugdíj-kongresszuson.

A debreczeni pályaudvaron ezen szavakkal toppan élém három uri ember:

— Uraságod is kongresszista tag?

— Csak lennék — felelém.

Erre az egyik fölül s dicsőit mond, a másik a böröndömet és a lábcsakamat (valenikor a lábam influenzát kapott) kapja, a harmadik pedig nem tudom hogy mit akart. Szinte megdöbbenem, a böröndömet fogta urtól és rezignatós hangokon mondtam neki:

— De kérem uram! hiszen az a börönd az én tulajdonom!

(Azt csak nem szöndom neki, hogy ugy kértém kölcsön).

Csak mikor megnyugtatótt, hogy ő azokat nem akarja a maga tulajdonává tenni, fogadtam el a harmadik ur karját és mentem kísérőitükben egy nyitolt fedeles hintóig, a melynek bakon ülőjéhez ily szavakat tevének a hármak:

A Fröhner-szállodában elszállásolás.

Az első emeleten az innen diszbe öltözött szobá-asszonyosság állt ki fogadásomra és nagy galanteriával kezdte ezen szavakba: »a szobafőpinczér ur kiment fogdosni — talán fogadni? igazítam helyre — igen fogadni a kotnyelesistákat — nem a kongresszistákat? — igen a kongresszistákat az utczára (biztosan »a vasutrá« akarta mondani).

Erre bemutatam magam a galába öltözött szobá-asszonyosság, a ki rám eksztravagans szavaival mintegy a meglepetésnek hatását gyakorolta. És mondtam:

»En is kongresszista volnék, azaz csak lennék; tehát tessék számomra egy elszállásolást adni.

Nem értette, a mire újra megmagyaráztam neki a dolgot, hogy nekem egy szobára lenne szükségem, mint kongresszistának.

»Oh ezer örömmel, azaz sajnálattal fölöttem, mert a legutolsó elszállásolást ezeltől 63 minútával ké szegedi ur foglalta igénybe.«

nemcsak az eddigi megvetést érdemelték, de megérdemlik, hogy életükben mindvégig így tekintessenek.

A küzdők pedig már a diadal perczében elmondhatják ezen szavakat:

Küzdelmeinkkel nem csak azt értük el, hogy magunknak lét- és jövőt teremtetünk, hanem elértük még azt is, hogy meg tudhattuk s láthatjuk azokat, a kik mindaddig voltak és lesznek ezután is

Szolga nép. . . .

F. Gy.

MOZGALMAK.

Kissé mintha járásunk meglassodott volna. Egy kis lanyhaság, vagy tán újra közöny? Nem, mindez csak azért van, mert a tengelyek a sebes forgásban attitűzsedtek és így a további menetet veszélyeztetnek. Most egy kis idő szükségeltetik, míg azok újra lefűlnek és előbbi normális formájukat ismét visszakarják. De van itt más ok is. Ugyanis az az időszak, midőn a pinczerség körében a legtömegesebb változások és helyet cserélések előfordulnak, most van. Minden városban fordul elő most egy kis változás. Ki fürdőre, ki nyári ültetbe, ki hajóra stb. igyekeznek. A mozgalom tehát mindaddig egy kis pauzát tart, míg ezek rendes helyükön meg nem állapodnak és ott a viszonyok, mint kartársaikkal kissé ismereteseget nem kötnek. A kik az eszmét és a mozgalmak ügyét ismerik, azok már azt nem hagyják csak annyiban, hogy magok tudjanak erről, hanem felhívják a többi ismerősök figyelmét és tudomásra adják, hogy mint kell tenni és mi a pinczerség teendője?

»Két szegedi? és kik?»

»Kik? . . . ejnye no, ha eszembe jutna hamarost. Igen, az egyik Soós Gyula, — nem Poós? — igen-igen, Poós Gyula, a másik meg Poósháti, talán Hegyháti? Igen, igen, igen. Hegyháti uraság urak és pedig kotnyelesisták — kongresszisták — az ám, kongresszisták Szombathelyszegedről.

És a Szombathelyszegedi uraság urak ezt hallván, (miután direktre az ő ajtuk előtt tanácskoztunk) kinyiták ajtukat s azon át becsalogattak szobájukba, hol Poós Gyula ur eksztempore ezen proponátióval állt elő, hogy tartassék általunk egy . . .

Konvillium.

Mitől jó ez? . . .

Következett a bemutatás.

Poós ur grandiózus szerenésnek tartja, hogy az egyezér boldogság genialis és ráncos száru csizmájú feledős szerkesztőjét szemlél szemben és elevenen láthatja, a mit én hálas köszönettel megköszönve komponáltam ki hamarosan az elmondott szavakat és adtam át neki azonnal.

Helyet foglaltunk.

Csak suosgva, szinte olyanformán, mint mikor a káposztalevélre hajnalban harmat esik, beszélgettünk magunk közt és határozott el egyhangulag, hogy a congressus főnapján a megadulás előtt, egy nagyszerű demonstrációt fogunk rendezni. Ugyanis: Gundel János elnöknek nem kell, Bokros Károly meg úgy se, a „Vendéglo” ponyva-újság az O. Ny. E. hivatalosa szentesítése megsemmisítették és az elnöki magaslatra felteszszük Glück Frigyes', esetleg Stádlér Károlyt vagy Néry Dezsőt vagy akár inkább a kabai nagyvendéglo szülőcsait. — Csak épen azt a kettőt nem. Hivatalosnak pedig inkább az Országos csizmazia-egyesület lapját határoztuk, mint a „Vendéglo” szasz lapot.

Szavakat és kezeket adtunk, hogy mindennek így kell meg-

Alábbi két helyek, a világhírű Herkulesfürdő és Budapest legszebb nyaraló helyéről, a Svábhegyről a következő mozgalmi híreket kapjuk.

Herkulesfürdő.

Hirschl Gyula szaktársunk, a szegedi P. A. T. kül- s levelező-tagja az ügy érdekében már a múlt hó 15-től fogva szorgalmazta a mozgalmat. Junius hó 1-én, midőn a kartársak isméré megérkezett, a kikkel eszménket egy már alaposan ismerő s ügybuzgó szaktárs is jött s lett segítségére Hirschl urnak az eszme ismertetés mint mozgalom szervezésben. Az erősen szervezett mozgalomnak Hirschl Gyula és Czinczár Béla tisztelt szaktársaink lankadatlan fáradozása s buzgólkodása folytán szaktelítelyünknek minden előkelőbbje és ismert nevű egyéniségei megnyerve lettek. »Még csak keves van, a kik ügyünknek bizonyos okokból nem hívei, de remélhető s több mint valószínű, hogy rövid idő alatt ezek is mind pártolni fogják a mindnyájuk közös és szent ügyét. . . . Ezen szavakkal fejezi be Hirschl Gyula tisztelt szaktársunk tudósító levelét, a kinek nemes ígyi tevékenységéért és fáradozásáért hálas elismerésünk mellett őszinte üdvözlötünket küldjük.

A megalakított mozg. bizottságnak tagjai a következők lettek: Bergonezy Gusztáv fők., Braum Károly fiz. p., Hutt János fők., Czigler Ferenc fők., Moskovitz Lajos fők., Reinitz Dezső fiz. p., Fludorovits István, Czinczár Béla, Király Gyula, Bem László, Ring Béla, Tabak János, Moruzi Ignátz, Ajácsy Gusztáv, Knapp Jenő, Galambos Pál, Gombár István, Rosenthal Albert, Szeverin Jenő, Bertelff András, Francsek Rikárd és Bugarsky Vladimir.

történni és hogy mindebből senkinek sem szabad megtudni egy hangot se.

Este, az ismerkedési estélyen, mint hajdan ősapaink a hét vezér, harmán ittunk egy pohárból . . . (a mi nem kis feltűnést okozott) sört. Ez volt az eskü.

A bemutatások így történtek:

Poós Gyula a „Vendéglo” Lapja” riportere, Hegyháti Sándor a szegedi pinczer-egylet jogi képviselője (szavazó jog), Minden Tamás az Országos csizmazia-egyesület lapja (az O. Ny. E. leendő hivatalosa, mint azt mi hármán határoztuk) főszerkesztője.

Estére kelve lefeküdtünk szobánkba; én a kanapéra, Hegyháti S. a dívánra, Poós Gy. az ágyra és komoly álomba merülve, halk horgogás közt számlálta álmban egyre Poosunk, Hegyháti visznoztta és én hallgattam hogy: „holnap ott kell lenni a . . .”

Résen

Mindehaddi nem történt semmi.

Hegyháti unszolására bejártuk a debreczeni piacot, hogy majd egy dinnét veszünk (a debreczeni piac mindenkor híres boráról azaz dinnéről). Nem kaptunk s így kénytelen voltunk egy kávéházban kávékat reggelizni.

Mindehaddi nem történt semmi.

Kilencedik órákor pontban, mikor a kongresszus kezdetét akarta venni, éreztünk meg.

A város fője, a debreczeni főkapitány mondott egy disznóki diszbeszédet, a mely eltartott közel egy óráig.

Még eddig senkő történt semmi.

Az improvizált szónoklat elhangzása után kitor az éljen fergeteg és a fergetegben egyenest felénk tartott egy alak, a ki nem volt más, mint Gundel János.

Poós ur? . . . Igen

És bevezette őt a csemege-tárba (buffé) a hol neki egy csemeget vett és beszélgetett vele.

Alig hogy ennek vége volt, jön felénk egy másik alak, a kiből nagy meglepetésünkre nem marra, mint Bokros Károlyra ismerünk.

(Folyt. köv.)

A mozgalmi bizottsági tisztikar megválasztása, mint a további teendőkre nézve való megállapodás a napokban történt.

Budapest-Svábhégy.

Kmoskó Mihály lelkes ügybuzgó kartársunk a Svábhégyen megalakított mozg. bizottságról a következő szép tudósítást küldi:

Igazi örömmel sietek és adom tudtára t. szerkesztő urnak, hogy az eddig itt alkalmazásban levő összes szaktársaimat s köztük első sorban is egy jeles és tiszteletre méltó szaktekinélyt, főpinczérem Neumann Béla urat sikerült megnyernem szent ügyünk, az O. P. E. eszméjének. Neumann Béla ur, ki szakképzettsége mellett szép szellemi tehetséggel mintegy kimagasló nemcsak köztünk, de tan összes budapesti szaktársaink között, ki is kiváló értelmiségénél fogva czélunk azonnal megértve, állt a mozgalom élére és vezeti a további ügymenetet.

Az első összejövetelt f. hó 2-án tartottuk, melyen kivétel nélkül összes szaktársaink megjelentek. A szám ugyan nem volt sok, miután még többen csak e hó 25-én lépnek üzletbe, de a siker, mint ily kevés számmal elérünk, annál nagyobb és szebb. Az összejövetel Neumann Béla ur elnöklése alatt egy szívvél s lélekkel hozta határozatba, hogy a megalakult A. T. mint mozg. bizotts. mint most, egy mindenkor el fog követni mindent az O. P. E. czélja mielőbb megvalósítása érdekében. Az A. T. ezután a tisztikar megválasztását a következőképen ejtette meg. Neumann Béla főp. elnök. Pavlicsek Károly, fiz. p. alelnök. Kmoskó Mihály éh. titkár és pénztárnok. Rendes tagok: Kmoskó Sándor szobp., Puer Béla éh., Zmányi József éh., Balasz Zoltán éh., Ducz István éh., Nauke József és Krausz Sándor kávéházi segéd-pinczerek.

Összejövetelünk van minden nap délután 3-tól 4 óráig.

Tisztelt szaktársunk Kmoskó Mihály urnak önzetlen fáradozásaiért, miket szent ügyünk érdekében kifejtett, hálás és őszinte köszönet nyilvánításunkat küldjük.

Mozgalmi hírek. Sziácsón a szervezkedés folyik.

Az ügy élen Siposs Jenő áll. Püspönyben Veiszmann Ignátus ügyszerező szaktársunk fejt ki igazi buzgalmat a mozgalom érdekében. Kaposvárt Herczegh Imre lelkes ügybarátunk ismerteti az O. P. E. eszméjét. Zájrábiban Magyar Pinczér Asztal-Társaság van alakulóban. Szervező s buzgó Droják Pista, tisztelt szaktársunk. Miskolcz szervezkedik.

A Szegedi Pinczér A. T. f. hó 6-án tartott összejövetelen felvett jegyzőkönyvének kivonata.

A Herkulesfürdői mozg. társbizottságnak

Üdvölet.

A mozgalmi társbizottság minden egyes tagjának azon szép alkalomból, midőn ezen mindnyájunk ügye, az O. P. E. létesítése érdekében szövetkeztek egybe és kötelezték magukat annak mielőbbi megvalósítására és különösen Hirschl Gyula szaktársunk, mint Aszt. Társaságunk kültagjának, ki a mozg. bizottság megalakulása körül annyit fáradozott, kartársi tiszteletünk öszinte kifejezése mellett benső üdvözetünket küldjük.

A Szegedi P. A. T. m. mozg. bizottság.

A pályatévésztettekhez.

Nem tudom igazán, hogy mi értelme legyen annak, ha valaki önmagát pályatévésztetnek mondja. En legalább nem tartom azt egyáltalában helyesnek, hogy valaki azért nevezze magát pályatévésztetnek, hogy kartársai előtt *kiváló egyéniségét* magasabb elismerésre érdemeltesse. Oh, akkor nagyon is csodálódik az a bizonyos kartárs, a ki magát pályatévésztetnek nevezi, mert ez az állítás se nem helyes, se nem szép. De megjegyzendő, hogy kifogásnak még megjárja azoknál a pinczéréknél, a kik — az igazat megvallva — nem közbéni valók. Mert mint Siposs Jenő kartársunk mondja: »az emberi tisztességből kivetkőzött kaptafa forgatók« annyira eltévésztették a pályá választást, hogy véletlenségből kárunkra, rá tévedtek a pinczéri pályára, a hol bizonyára hosszabbnak vélték a lábszijat a keresetre nézve, mint az előbbi mesterségökönél. És azt is kiszimatolták, hogy a pecsenyének jobb szaga van, mint a csiriznek. De ezt a jó tulajdonságot nemcsak ezek az egyének vették észre, hanem még számtalan több ilyen fajta pályát tévésztettek is.

Hárem csak legyünk türellemmel még egy kis ideig, hagyjuk őket még élvezni egy darabig, legalább nem fognak rosszat mondani reánk! És tudom, azt fogják mondani, hogy ők már szánják-bánják, hogy a kaptafa forgatást megtanulták.

Azért nem illő tehát az miránk nézve, hogy ha magunk-magunkat pályatévésztetteknek nevezünk. Nem, mert mi nem tévésztettük el pályánkat, hanem igenis tanultuk azt évek hosszúja és azt hiszem, hogy bátran nevezhetjük magunkat pinczéréknek. És az is igaz, hogy olyan egyének, a kiknek szílei előkelő ranggal s vagyonnal bírtak, arról nem tehetnek, hogy belőlök pinczerek lettek. Legföljebb csak a szülőöknek lehet felróni, hogy nem nevelték gyermeküket államtitkár, hivatalnok s több ily magasabb rangtnak. Ez bizony nem valami szép volt tőlük.

De várjunk csak türellemmel addig is, míg az Országos Pinczér-Egyesület meg fog alakulni és aztán az ilyen »jött-ment« madarak úgy ki fognak reptülni eddig elfoglalt állásaikból, hogy soha többé még híreket sem halljuk. Legföljebb majd emlékköveket állíttathatunk nekik, hogy rájuk tudjunk emlékezni.

Egy cseppet sem csuda, ha egy tisztességes és tanult pinczér sokszor nem meri megnevezni foglalkozását, hogy ő pinczér. Ez a sáska sereg már oly annyira tönkre tette egész tekintélyünket, hogy azok a kartársaink, a kik előkelőbb helyzetben voltak s vannak alkalmazva, lenézik azokat az alacsonyabb helyzetben levő s tisztességes kartársakat, lévén ugyanis a hitben, hogy azok is csak abból a fajtából valók, a kik nem közbéni illenek. Nem helyes tehát az, hogy valaki ily vélemény és nézettel legyen és ezt kivétel nélkül alkalmazza mindenki, ki nálánál alacsonyabb üzletben van.

Mert vannak olyan számtalan kartársak, a kik kisebb polgári üzletekben vannak alkalmazva és csak olyan tisztességes és tanult pinczerek, mint azok, kik az előkelő állásokban vannak és az ilyenek pedig mind érdemes tagjai a pinczéri karnak.

Vessük le tehát az a »pályatévésztett« álcát magunkról és mondjuk ki bátran, hogy igenis mi pinczerek vagyunk.

És ne féljünk ám talán attól, hogy akkor s ez által a társadalom megvetését még jobban magunkra vonjuk. Nem, sőt csakis így érhetjük czélunk mielőbb, ha valaki azt látja, hogy egyenes és őszinték vagyunk. És mint ilyenek az O. P. E. létrejöttével, a mi most nincs

s még nem volt és a mi még csak fog lenni, — egy szóval pedig mindent, de mindent elérhetünk. Adja Isten, hogy minél előbb úgy legyen!

London, június 10.

Kiss István.

Szaklapjaink és önművelődésünk.

*A sötétség éjzani hálát fél a piros hajnal.
A hajnalfény dereng, a sötétség homályát
váltózik s a borongó kék árú szál, hol
a szellemi tekintet a napnak sugárkörében
félteséi a messi éghatáron, várja-várja.*

Közönséges életcélokat a rendes napi tevékenység s szorgalmak is megvalósíthatják. Míg közéletokat megteremtünk, csak szellemi munkássággal lehet. . . .

E lap megindulásakor bennünk az az eltökélt szándék vezetett, hogy a pinczéségi szabadság és létérdekek kivívásával, még egy oly célt is elérjünk, a mely a gyakorlati életnek nemcsak egyik legfontosabb tényezője, de a jelen művelt kort tekintve, az a pinczéségre nézve, mindenha s minden körülmények közt a legidősebb s hasznosakat megteremtő jövedelény is leendő.

Mi lehetne ez más, mint szellemi kulturánk fejlesztése és nevelése?

Nagyobb gondolkozó tehetségeink, kiknek az értelmiségben látó és halló képességük van, meg tudnák azt mondani, hogy mily igen nagy lelki szegény az, a kiből nincsen szellemi élet.

Az ilyenek látni látnak, de nem hallanak, vagy ha hallanak, de nem látnak. A neveléséget komolyan, a komolyt pedig neveléségesnek veszik. Igen, mert azt hiszik, hogy ez úgy van. És hogy nem úgy van, azt értelem gyengeségénél fogva, felfogni nem tudják. Hja, a szellem világa sötét, a gondolkozó tökéletlen, s az ész műveletlen. De ha vesszük, ez másképpen nem is lehet. Tudjuk azt mindannyian, hogy a föld is csak úgy terem s hoz a gazdának hasznát, ha azt az előbb megműveli. A pinczéséggel pedig még ily jótékonytságot senki sem gyakorolt, — ugyanezt ő maga sem tette, a miért aztán a szellemi cinkék, illetve termékenység áldásából vajmi nem sok, de legkevésbé részesült meg.

Még a mi kis eredményt felmutatni lehet, az szakirodalmunk, azaz lapjaink, vagyis lapunk (az egy „Vendégülők Lapja”, meg a „Közérdek” lehetett volna, ha lett volna) érdeme. Silány kis termés ugyan, de ha kissé ezen „silány” fölött gondolkozunk, azt nagyon is „bő”-nek mondhatjuk.

Legyünk csak egy kissé körültekintők s vessünk egy futó pillantást a „Vendégülők Lapja” 14 éves múltjára és küzdelmeire.

A „Vendégülők Lapja” ezelőtt 14 évvel indult meg Budapesten, (lehet gondolni, a magyar nyelven, — főleg a mi szakmánk, — még most sem virágzó főváros, hogy akkor még mily virágzóatlan lehetett) azon alapszeme czéljával, hogy a honserzetet fákláját fentartva tenyészesse és terjeszse a magyarosodást az akkor még tulsúlyban lévő németes szakköriökben. . . .

Küzeni a hazafiság és egy osztály közérdeke s jobblétéért, lehet-e ennél szebb és nemesebb célzetörökves?

De nemcsak ezekért. . . . A kulturának is szolgálatában álló „Vendégülők Lapja” nem felejtett figyelmet terjeszteni a vendégülők s kávé-ipar szakgyakorlóit, vagyis a pinczéségre, kik Isten és embertől elhagyatva álltak csak egy magukban. A míg tehát elfolyó küzdött a magyarosodás s a vendégülők érdekeiért, másfelől védte a pinczéségi ügyét és vette ezeket partfogásába (bárha ezt ők is úgy viszonyozták volna) és közben-közben

hasábjain ily eszmék vetődtek fel: Országos nyugdíjintézet, Vendégülők-szövetség.

Es midőn a „Vendégülők Lapja” ezen nemes munkaságokban önzetlen szorgalmával fáradoz és buzdólkodik, egyszerre csak megjelen egy burokratikus újság, a mely magát „Vendégülők” és szaklapnak nevezte el. Irracionális célja a germanisatio, azaz küzdeni minden olyasmival ellen, a mi csak magyar. Es mivel pedig a magyart gyűlölése mellett még holdkóros is volt, orrárt minduntalan bele-belevágta a már öt éves magyar szaklapba. „Üsd, vágd ha tudod”, mondta neki a háta mögött álló szolgáléküség, vagyis az ő drágatörsen nyelvüket feltő zöld szászok serege. Es a még szolgáléküségűbb lap tett, csinált, a mit csak akartak a magyar fajt gyűlölők. De hát hogy is ne, mikor ő maga is az volt. Az, még pedig a valóságos és megrogzított eszü szász, a ki inkább képes arra — mint Petőfi Kukuricza Jancsi-jának óriásai — hogy sziklát nyeljen, mintsem a magyar nyelvet becsületlenen tartsa, vagy megtanulja.

Nem esoda tehát, ha ezen egyetlen magyar szaklap, a „Vendégülők Lapja” vehemens küzdelmei és több szakbavágó elfoglaltsága közben nem kultiválhatta kellőleg azon magyartak, a melyekben rejtőzve vannak a szellemélet csirái.

A nem ritkán támadások s az azokra válaszközül egyet, illetve ennek egynéhány sorát kivonatban közlünk iten, a mely adott válasza a „Vendégülők Lapja” 1897. 20-ik számában jelent meg és czimzódott a nevezett szász érzelmu lap szerkesztőségének, aki csak úgy mellesleg legyen mondva, a nyelveknek legszebb és zengzetesebb nyelvét, a magyar nyelvet mindekkig nem tartá érdemesnek arra, hogy megtanulja. . . .

(Es még azt kívánják, hogy legyen bizalma a „pinczési karnak” a megalakított nyelvjárás-intézethez (?) akkor, midőn annak vezetésébe egy honmagyart helyez a magyar fölét? . . . Magyarok vagyunk és honfiai . . .)

Az említett kivonat-sorok a következők:

Ön 8 év óta igyekszik tért foglalni a vendégülők-ipar mezején, a „Vendégülők Lapja” pedig 13 év óta munkálkodik a vendégülők érdekeiért.

Ön az egyik táborban küzd, én a másikban. Ön lázzal hirdetem a magyarságot, ön a német érzelmet kamatoztatja a maga javára.

Én Magyarországot székes-fővárosban, a hol nincs helyén, nem örömet hallom a német szót, mert — büszkén vallom — én szovinista vagyok. Ha valamelyes érdemem ebből az én el nem adható öröklétemből fakadt.

Az alábbi sorokban, hol a czikl azon czeletről szól, a melyre törekszik az önzetlen s fáradozó szakiró s a ki nehéz munkájáért nem vár egyéb díjat, mint a tisztesszegény megéledhetet. S ez után:

Hála Isten, nem is panaszkodhatom.

Ha ez önzés tölem, akkor önzé valóságos szegény, hogy megéri azt a kényeret, melyet lapja jövedelméből szerez.

Szegény azért, mert ön ezt a magyar föld termelte kényeret annyival sem iparkodott megszolgálni, hogy magyarul megtanult volna.

Továbbá:

(Hogy ön teljesen azonos szövegű nyelvjárás két fejt ad („Vendégülők”, Kávé-ipar szakbizálonye”) egy azon munkát a jámbor szakemberekkel kétszer megbízhat, minden bizonynyal clemes üzletit fogás, de egy kis szaga van. No de mindenki úgy él, a hogy tud, meg a hogy az önzéret engedi.

Mit olvassunk ki és látunk ezen sorokból? . . . Nem-e egy lapot, a mely hazafiatlansága mellett hasznosító és

kenyérigy. „Esz melyik az a lap?” Ez a lap a „Vendéglos”, a kit haszonlesés és talpnyalásért megtekett az O. Ny. E. hivatalosának. „No és mi dolgot az hivatalosának az O. Ny. E.?” Semmi mást, mint hogy a Ny. E. vezetőinek teendőiről, megfelelő haszonért referáljon akként, a mint ezt ő, azok kívánják, a kiknek műve volt, hogy ezt a lapot vegye pártfogásába a nyugdíj-intézet, a melynek tőke vagyona egy tekintélyes részét a magyar s hazafias pinczerség gyűjtötte és rakosgatta össze *krajczárokról és két krajczárokból*.

Nem várhatta tehát azt senki; de még csak nem is remélhette, hogy ily állapotok s körülmények között az önművelődés ügye az előrehaladás stádiumába lépjen, azaz hogy: szellemi életünk fellendülhessen.

Egy olyan lapot a közművelődés semmi, de semmi jót nem várhat.

Egy, csak egy. Az egy „Vendéglosok Lapja” már többet nem tehetett, mint a mit tett. A ki magát egy éhes tigris ellen védelmezi, annak nem lehet meg az is gondolatjába, hogy a távoli fa alatt békésen alvó oroszlánra is cselozzon töltött fegyverével. De remélhetőleg ezután mindez másként fog lenni.

Midőn lapunkat, az „Ujkor”-t megindítottuk, a „Vendéglosok Lapja”, a 14 éves lap ennek megjelenését szívesen fogadta. Magyar, magyar. Nem sejtette, de tudta, hogy annak is egyik fő- és szent célja a magyarosodás és önművelődés terjesztése. Kitérőt célját, az Orsz. Pinczér-Egyesület eszméje megvalósítását, nemcsak örömmel látta s vette tudomásul, de azt még pártfogásába is fogadta (lásd különféle rovata).

A kibén önzetlen és nemes lélek lakik, a kinek elve szabad és változhatatlan; és a ki folyton mások javáért, a közjóért küzd, az a hozzá hasonlót sohasem mint ellenség tekinti, hanem mint a ki jót szándékozik művelni, barátilag fogadja és buzdító szavakkal látja el.

Ez a „Vendéglosok Lapja” és az „Ujkor.”

Az „Ujkor” megindításánál az a feltett szándékunk volt és van ma is, hogy a hazai pinczerséget egyesítve, teremthessük meg azoknak ujkorát, létjövőjét és a mellett azt a szellemi életet, a mely a szakma emberét korának meg egy átváltozott alakításában fogja bemutatni, addig az szorosabban veszi majd szemügy s vizsgálat alá és terjeszti ki szélesebb körben figyelmet azon térre, hol most még iparágaink rendszeresítésén egynéhány igaz ügybuzgókon kívül teljes odaadás és önzetlen fáradozással csak egy-két szaklap munkálkodik.

Rendkívül és merész szándék volt ez. Merész, mivel a nyomorult helyzetben tengő és lelki sötétségben tésedő tömegekben még csak egy jel sem mutatkozott, a mely a reményt még csak sejtetni is engedte volna, hogy a vállalkozó szellem munkájának fog-e sikere lenni?

Es mi mindjobban növekvő örömmel látjuk és tapasztaljuk, hogy lett és lesz...! A „Vendéglosok Lapja”-nak, a 14 éves szaklapnak pedig ekkor teljes az öröme, hogy azt tudja, hogy ezen nyaktörő írói pályán — a melyen ő addig a közjó érdekében annyi nemes és rengeteg szolgálatakat tett és a mely nagy és önzetlen fáradozásokért még csak méltánylással sem voltak — hogy ezen a halálaton pályán feltűnt még egy olyan lap a melynek hasabjáról szint csak azt lehet leolvasni, a mit ő ohajtott, a mikéрт ő küzdött folyton...! Es mit akart ő s mit akarnak ők most mind a ketten? A szakosztályaink önművelését, magyarságot és gondatlan életet...!

A nagy közönség.

A társadalom és a pinczerség*.)

Ki ismeri a nagy rostát? — A török rostát...!

A kisebb földműveseknél, kiknél még a gőzmasina nem csepel, láthatók ilyenek több, kisebb s nagyobb formákban. Ha a szalag gabonát kicsépeltek vagy lejártatták, a kezzel hajtó masinán veszik ezeket pártfogásba és rostálják ki azokkal a tőrekbül a szemet.

Az O. P. E.-nek fog majd szüksége lenni az ilyen nagy rostakra. A mostani pinczerség között nagyon sok a tőrek és a tőreket csakis az ilyen megrostálások után lehet eltávolítani, illetőleg felre dobni. A pinczerség tehát megrostaltatik.

Sok, nagyon sok dolgot fog majd adni ez a rostálás. És hogy történjen mindez, s kik lesznek majd a tőrek?

Lapunk 2. 3. és 5-ik számában már lettek olyanok megnevezve, a kikkel még a tőrek-rostának sem fog akadni dolga. Majd csak szalma vella módra hányatnak ezek le a tőrekről. A most azok után következők érdembehelye szinte nem fognak más féle sorban részesülni. Azok vándor-kéregűk, esavargó-nalpok, a pinczerség templáriusai vagy vampirok. És a kik ezeket követik?...

... Pinczerek, kik mint fatusók fáragsatlanok s kik az illem-tudásból nem sokkal többet értenek, mint a gerencesér melenczéje.

No de hogyan is lehessen ezt kívánni, mikor a cipő- s eszma-pucolás mesterkedéséből még csak alig hogy felszabadultak pinczerekké az Istenteremtettek.

Mint udvaros — kinek dolgai közé tartozódik a szállodai cipőknek tisztán tartása, valahogy *összespórol* magának 50—60 frtot, s hogy ebből még több legyen, spekulál egyet és elhatározza, hogy most már ő is szerencsét próbál és lesz főhausknecht azaz Lohndiener. Ister még ezen méltóságosabb állásban gyarapszik a kereset. Az istálló s az udvaron álló kocsipinczek perzentjei, az utazók börtöndjei ide-oda tolás, vivés és az *összes lábukat díszítők* összes pucolás díjai stb. ily aprólékos, az *ötvenből* rövid 2—3 hó alatt 100-át, 200-át csinálnak. Egy szeg ütődik a Lohndiener ur fejébe. Semmi más, minthogy kicsiny neki a főhausknechti rang. »Leszek főpinczer«, veli ezt magában. Es hogy e bensői gondolat megnyilvánulást nacionalizálja es nem véve ezt figyelembe: »varga ne tovább a kaptafám!«, hozzálat az intézkedésekhez és felkeresi az ügynök urat:

— »Főpinczér akarok lenni, ügynök ur!«

— Ennyi és ennyibe kerül egy ilyen fajta állás.

Bánja is ő azt, hogy csak egy kocsmaszoba csapásokban kapja a »főpinczér ur« titulat. — Majd fogja ő ezt másutt is hallani. Félév se telik, már ott van megint az ügynök urnál és kér egy »elegánsabb« üzletet. »Inkább többet adok érte.« Persze hogy kap.

No itt már fene nagy ur ő kelme. A pincze át van neki adva, az éttermet és kávéházat számojla. Szobapinczér, éthördő, kávéházi segédpinczerek és csapos felett hatalma van és velük rendelkezik. De miután abban még tapasztalatlan, hogy a személyzettel a kihágás, üzleti mulasztás és rendetlenlegekért a rendreutasításokat vagy a fegyelmet gyakorolni miként kell s hogy pedig az e tekintetbeni kötelmeknek is megfelelően: főnökét lápten-nyomon figyelemmel kíséri s mint a pudli kuttyácska jár utána és kedveskedik neki mindenféle szép beszéddel s közben, hogy a keze alatt állókkal mennyit kell neki mérgeződni és hogy azok a vendégek milylen rosszul tudják kiszolgálni.

* Ezen közleményünknek legutóbbi folytatása 5-dik számunkban volt.

Miad korhely és vagabund . . . egysé való ilyen *clégánjos* üzletbe. A figyelmes főpinczérnek minden szava mely benyomást gyakorol s részről a azokért elismerésben. »Tegyen a mint gondolja.« Es mig e nyert diadal fölött lelkében ujjong, addig önagyságának, mint ezt cipőpuccolókorában látta a konyha-cselédségtől: kezeket csókol és aláztoskodva úgy a mint tud, hizeleg mindenféle módon.

Nincs tehát mit csudálni azon, ha soktól halljuk ezt a panaszt.

Itt is voltam, meg ott is voltam, a mely helyeken örömmel is maradhattam volna Isten tudja meddig, ha a buta sors rendelése folytán olyan buta főpinczérreim nem kerülnek, kik a szaknához még csak nem is sejtjenek.

És az ilyenek ovadékkal és szakképzettség nélkül sokan, de nagyon sokan vannak. Hátha még ezekhez veszülük azon talentumokat, kik régebben, s nem oly nagy régen még a szafaladék, vörslík, kílík, zsbönyék sősperecek és a futó vonatokon narancs, citrom, alma stb. gyümölcsárusítás műveletével foglalkoztak . . . ? A géplakatos, lábtüromvész, mészáros (nem a mészáros-pinczérseget tanulak) — mert vannak ilyenek, a kik mészároságit tanulván, egyszersmind a pinczéri teendőkben is gyakorolták magukat. A nevezettek csak olyan „kocza“ mészárosok), szajártó, botos, borbély, szita-sombkötő stb. stb. mesterséget megunók ezek után még mint a hangyák seregének. Csak az a kérdés már most, hogy ez a sok keverék mindenféleg, hogy és mi módon lett és változott mind pinczérre . . . ?

(Folytatás köv.)

KÜLÖNFÉLÉK.

Előfizetési felhívás.

Felkérjük tisztelettel mindazon olvasóinkat, kiknek mutatványszámok mentek és a kiknek előfizetésük lejárt, hogy a lap szétfüldésében fennakadás ne történjen, az előfizetési díjakat postafordultával sziveskedjenek beküldeni.

Az Ujkor előfizetési ára:

Magyarországon:	Külföldön:
Egész évre . . . 6.— frt.	Egész évre . . . 6.80 frt.
Félévre . . . 3.— »	Félévre . . . 3.40 »
Negyedévre . . 1.50 »	Negyedévre . . 1.70 »

AZ „UJ KOR“

szerkesztősége és kiadóhivatala

Szeged, Poigár-utca 17.

Kiknek előfizetése lejárt, lapunkhoz postautalványt mellékelünk.

A »Vendéglősök Lapja.« Ki ne ismerné ezt a tiszta magyar vertü és szabad szellemű szaklapot, a mely már tizennégy év óta harszik folytonosan a szakfők érdekeit és e mellett a pinczérseget létboldogulásáért. 14 év, mi szaklap életben nem kis idő, különösen ha tekintetbe vesszük azokat az óriási nehézségeket, a melyek folyton utjában állottak és őt környékelték. De a bátor és elvben tántoríthatatlan lap mindazeken keresztül tört. A művelt kor szavait használva, mindazokat, kik őt nemes czélú irányra ténykedésében s a hazafi-

ság melletti demonstrálásért nem jó szemmel nétek, mindenkor sárbi döntötte. Mindig csak az általános-ságról és közjóért tett s a kik ezen műveletébe belekontárokdtak, irgalmatlanul elbánt velük.

Miköz az O. P. E. eszméjét fölvetették s ennek létesítési érdekében a mozgalmak megindítottak (nem mint a durva szász érzelmi »Vendéglős« című lap, a melyet magyar nyelv gyűlöletért a nyugdíj-egyesület hivatalosává tettek meg), a »Vendéglősök Lapja« a mindig nemes czélú eszméikért küzdő szaklap igazi magyar és humanus érzelmének adva kifejezést, vette pártfogásba ügyünk és küzdelmeinket. A legutóbbi két számban igen jól eső s mintegy megható örömmel látjuk s olvassuk azon 4—5 helyen hozott közlemények meleg szavú sorait, melyek reánk és szent ügyünk, az Országos Pinczér-Egyesületre vonatkozik. A változatos és nagy tartalommal bíró, mint az egyetlen elterjedt s mindig pontos időben megjelenő szaklapot és a mely ügyeinket önzetlenül veszi védelmébe; igazán megérdemli, hogy halánk elismerése jeléül pártolásban részesítsük. Ezt tisztelt olvasóinknak, különösen pedig pinczéri karunk azon nemes ügybuzgóinak, kik a mindnyájunk ügyeért elkövetni készek mindent, szívvel ajánljuk a »Vendéglősök Lapja«-t, a melynek kiadóhivatala van Budapesten, VII. ker., Akácfa-utca 3. szám.

Személyi hírek és helyváltozások. Horváth József ügybuzgó szaktársunk Szent Gotthardon a Korona-szálló főpinczéri állását vette át.

Fronner Dező leles hívánk Zimonyban a Nagy (Grand) szállóban szoba főpinczéri állást nyert.

Tóth Lajos kartársunk Kézvári Kabára utazott.

Pimperl János szaktársunk, ki legutóbb Bezeredzen fejtett ki igazi ügybuzgalmat az O. P. E. érdekében, f. hó 1-én vette át Kecskeméten a Royal-szálló kavához főpinczéri állását.

Tatra-Lomnicza mint főpinczér Mahr János és mint fizető pinczér Ruisz Ferencz szaktársaink a napokban utaztak. Utóbbi, ki a Budapesten lefolyt mozgalmakból részét a fardásig kivette, a Tatra hegyek határos fenyes levegőjétől mintegy új életre keltett, fogja majd bejárni a beregek néjét, hogy az árnyasokban szakmáját mivelé kúrtársakat mozgósítsa szent ügyünk iránt.

Kaslo Mikályi lelkes eszméinek és ügybuzgó szaktársunk f. hó 1-én a Sv. blyegyen a Svab egy-szállóban mint éthoró nyert alkamizást.

Abriny Antal ügybuzgó szaktársunk a szegedi Kass-vigadóban a Lloyd társaság kör helyiségében mint fizető-pinczér nyert ott előléptést.

Spižer László szaktársunk Fűheretemplomból Szegedre érkezett.

Pozik Lajos igaz ügybuzgólkodónk Brodban a Vörösházban nyert főpinczéri alkalmazást.

Libentri Károly szaktársunk N.-Kikindáról a napokban érkezett Szegedre.

Szantalhy János lelkes lapbarát és eszménk híve, a szegedi Kass vigadó volt 2-ik főpinczérje Budapestre utazott.

Veisemann Ignác szaktársunk nem Balaton-Almad fürdőre, mint azt 10-ik számunkban jeleztük, Postyén-fürdőn a Zöldfa-szálló főpinczér-állást vette át.

Sipos Jenő lelkes és ügybuzgó kartársunk, ki a legutóbb budapesti nagy mozgalomban küzdött sikeresen az első között, f. hó 1-én Szilvácsra utazott, hol a mozg. bizotts. megalkötése immár kevés fardadása fog kerülni.

Droják István kartársunk Vinkoveczéről Zúgrabba utazott és nyert éthoró-állást a Liechtal-szállóban.

Marosfy Dező ügybuzgó szaktársunk Komáromban a Velencei-kávéház főpinczéri állását a napokban foglalta el.

Herkules fürdő a következők nyerték alkalmazást.

Gyötygeren (Cursalon) Hegonycz Gusztáv főpinczér, Reinitz Dező főpincz., Fudorovits István éthoró. Bem László éth., Ring Béla éth., Czimzar Béla éth., Sachnerer József éth., Szeverin Jenő Gombár István, Weisz Ferencz, Rosenthal B. mást hozták.

Kavéház. Groszmann Árnim főpinczér, Braun Károly fizetőp., Galambos Pál segédpinczér, Knopp Jenő szgp.

Popovits vendéglő. Hutt Janos főp., Cziegler Ferenc főp., Tabak Janos éh., Moruzzi Ignác éh., Bertleff András brf., Bugarsky Vladimir brf.

Ótő vendéglő. Felke Ferenc és Skurkay Gyula főpinczerek, éthordó: Gyorgyevits Jean, borfiak: Frank Rihhár, Hutter Vilmos, Milies László.

Reisz vendéglő. Moskovits Lajos főpinczér, Posanko Emil éh. Schneider N. borfiu.

Kocsi vendéglő. Keller Gyula főpinczér.

Goldberger kavéház. Róthy Ignác fizetőpinczér, Venczel Janos II. fizetőp., Klein Sándor segédp.

Széchenyi-rét. Balogh Ferenc főpinczér, Kriszta Mihály éthordó.

A Szegedi Pinczér-Asztaltársaság f. hó 6-án a »Bavesitz-kavéház« kerthelyiségében tartott összejövetelen Radvány József elnök, a mult értekezletről felvett jegyzőkönyv felolvassása után, az egybegyűlt szaktársaknak kijelenté, hogy tekintettel az idő rövidség, mint a tagok nem teljes számmal megjelenésére, az A. T.-hoz beérkező levelek, nevezetesen a Londoni Magyar Pincz. Aszt.-Társaságtól, mint Hirschl Gyula ur, a Szeg. P. A. T. levelező tagjának a Herkules fürdőn megalakult mozgalmi bizottságról jelentése a folyó hó 13-án tartandó összejövetelen lesz felolvasva és letargyalva. Elnök, miután meg az A. T.-nak a Herkules fürdői mozgalmi bizottságnak szóló s egyhangú felkészdéssel hozott üdvözlő határozatát jegyzőkönyvében megörökíteni rendelte, az értekezletet berekeszté. Az Aszt. T.-nak újonnan felvett tagjai ették: Neubauer Mihály, az Európa szálló ettermi főpinczérje, Hambalek Károly, a Proféta szálló főpinczere, Morvay Károly, Proféta szálló szobp., Gladics György és Endre János, Proféta sz. éthordók, Böhm Fülöp Kass vigadó.

Szegedi paprika. Most már körülbeül olyan világhírű nevezetességre jutott, mint valamikor Tell Vilmos almája. Londonból ugyanis Mauker J. vendéglős — a kinek vendéglőjében a M. P. A. T. heti összejöveteleit tartja — egy levélben felkérte Radványh J. urat, a szegedi P. A. T. elnököt, hogy számára lenne szíves 2 kilo »szegedi paprikát« küldeni. »A szegedi paprikának már rég hallom a hírét, de miután nálunk, itt Londonban ezt kapni nem lehetséges, s így tehát azon törekvésem, hogy azt megismerjem, mind eddig

meghiusult.« Ezt mondja levelében Mauker J. londoni vendéglős ur és még azt is, hogy konyháját magyarosn akarná vezetni. Ehhez pedig a szegedi paprika feltétlenül szükséges.

A budapesti közp. Aszt.-Társaság mint mozgalmi bizottság összejöveteleit minden éjjel 12-től 1 óráig tartja. Az A. T. állandó helyisége Mátyás király kavéház — Kerepesi-ut 21. sz. a. van. — Az A. T. összejöveteleim a vidékről ideérkezettek mint fővárosi szaktársainknak minél nagyobb számban megjelenését kéri a

vezetőség.

Szerkesztői üzenetek.

Többeknek. Alapszabályaink kidolgozását az »Ujkor« megbizasa folytán Dreiszker Miklós, a mozgalmat egyik vezérégyene végezte. Az esetleges módosításokat majd csak az alakuló közgyűlésen lehet, a mely még az őszön fog megtartani.

Miskolc. Bőcz. A süket föld, ha már eléggé művelte, termi rendesen a legdusabb kalászt. Ott is fog teremni. A feloldástól pedig nem tartuk, mert hisz két nap tűze éri folyton... Ön és D... ügyszerető szaktársunké. Köszönetünk a szíves támogatásért. Üdvözlök!...

Hörválti I. Sz.-Gothárd. Vannak-e jó magyarok? Egy kis Vof Keresztély tüzét nekik.

Hörválti, Pécs. Ment-e? Mi hír ott?... Csendesülünk?

Tussay N.-Várud. Ön nem tud tenni, de tenne készséggel... fogadja ez őszinte szavaiért őszinte elismerésünk. De a kibent tett erőt lát — mint írta — buzdítsa a kezdetre. Üdvözlöztünk.

Pimpori I. Kecskend. Ott vannak ügybuzgóink s igazi eszme hűk: Csak egy-két szavába kerül s az pillanat alatt sikerül, mi a szász fészkekben év alatt sem lett von' remélhető, jó hír!

Schopper O. Gleichenberg. Magyar Pinczér-Asztaltársaság czime J. Mauker, 12. Charlotte Street, Caffe Vienna V. London.

Osvald I. Bras. Most sínes?

Bán D. Jón. Köszönet.

Rusz. Kerekéket adunk hozzá és helyet készíttünk. De ottan a szent teendőket bevégezni kell. Üdvözlöt a bércek tetejére.

Felelős szerkesztő
FLÓR GYÓZÓ

KIADÓHIVATAL:

Schulhof Károly könyvnyomdájában (Kölcsey-utca 7. szám.)

Komáromban egy rég fennálló és njonnan berendezett, jól jövedelmező kavéház családi viszonyok miatt olcsó áron azonnal eladó.

Felvilágosítást kiadóhivatalunk nyújt.

Schwarz Miksa

uri és női cipézés

Szeged, Kölcsey-utca 12-ik szám.

Ájánlja a t. szállodai, kavéházi és vendéglői uri és női alkalmazottaknak a legjobb anyagból készült lábbelijeit.

A t. pinczér urak által Szegeden legjobbnak elismert lábbeliek szállítója
Érzékeny lábakra különös gond fordítottatik.

Staflner **Sebestyén**

első alföldi vésnöki műterme

Szeged, iskola-utca 9. sz.

Ájánlja magát, mindenmü vésnöki munkák legszébb és legolcsóbb kivételére, u. m.: monogrammok evőeszközökre, feheremük bélyegzése szállodák részére kitorülhetlen jelző tintával, ruggyanta-bélyegzők, kivagott ezüst monogrammok szivartárczákra.

A tek. szegedi Pinczér Asztaltársaság jelvényeinek szállítója, 4

szinben **zománczozva.**